

Kristeligt Dagblad

Udgivet af A/S Kristeligt Dagblad
Grundlagt 1896

Ansvarshavende chefredaktør: Erik Bjerager
Tryk: Dagbladet i Ringsted

Det er svært se forskel mellem rød og blå blok i en tid, hvor det gælder om at tilpasse økonomien til globaliserings realiteter. Til gengæld forsøger partierne at markere sig på værdier, som ikke har økonomisk karakter, men er post-materielle.

MICHAEL BÖSS, LEKTOR, I BERLINGSKE

8 | Debat

leder

Villy Søvndal må handle

Lad os give de arabiske kristne håbet tilbage

For nylig udkom bogen "Den sidste nadver", hvor Klaus Wivel, journalist på Weekendavisen, beskriver overgrebene på kristne i den arabiske verden. Historien bag udgivelsen er den, at journalisten i 2011 skrev et læserbrev, som anklagede udenrigsminister Villy Søvndal (SF) for passivitet over for forbrydelse.

I lørdags svarede Villy Søvndal endelig på kritikken i Kristeligt Dagblad. Og det er nedtrykkende læsning. Udenrigsministeren forklarer, at han modarbejder fjendtligheden over for kristendommen gennem FN, EU og en række dialog-initiativer, som for en stor del er utænkt, før han kom til magten.

FN og EU har gjort sig bemærket ved at være vage i mælet, når det gælder kristenforfølgelse. Gigantene kritik indlæses oftest i en sløret udtalelse om, at alle midtøret skal behandles ordentligt. På den måde gør de store organisationer sig ikke uvenner med nogen. Og der er sikkert heller ikke nogen, der føler sig særlig ramt af kritikken.

Dansk-Egyptisk Dialoginstitut i Kairo er en anden af Villy Søvndals undskyldninger for ikke at handle. Institutet beskrives i Klaus Wivels bog som en af hindringerne for at erkende voldspolisens rødder, idet institutleder Jakob Erlit er citeret for, at islamister som i Det Muslimske Broderskab slet ikke er så sleme, som de bliver gjort til i medierne.

Med al respekt for dialogmøderne, som blandt andet Adnission har lagt stort arbejde i, vil de næppe ændre på det store had til kristne i Mellemøsten. Hadet kommer nemlig nedefra. I mange tilfælde tilskyndes folketængden til overfald, for eksempel af den lokale imam.

Udviklingsminister Christian Friis Bach (R) har udtalt sig med en tilsvarende vaghed her i avisen. Han truer forbyrderne med at "gå mere systematisk frem i dialogen med regeringer om brud på menneskerettigheder." Men det er yderst tvivlsomt, om volden mod kristne rettet for konsekvenser for eksempel støttet til de regimer, der ikke er i stand til at overbevise landets politistyrker om, at de skal gribe ind, når pøblen nedbrænder kristnes huse.

Situationen kalder på handlekraftige ledere, der kan tage forfølgelsen op på øverste niveau. Spørgsmålet er, hvem der kan gøre det. En borgerlig regering vil muligvis også skrupe ned for kritikken, når den først er valgt. Det var i hvert fald begrænset, hvad den tidligere borgerlige regering vovede på dette punkt frem til 2011. Menneskerettighedsorganisationer har også været tavse om volden mod kristne i de seneste årtier. Det er al den venden ryggen til, der får mænd som den syrisk-ortodokse ærkebiskop Jean Kawak til at sige: "Hvis du beder mig om at tale om had, ved jeg ikke, hvad jeg skal sige."

AEM

fra debatten på kristendom.dk

Vores kirke må gerne bidrage med nordisk tænkning og tolerance med afsæt i den evangeliske lutheriske tro. En kirke, der ikke mener noget og om den globale verden, er gået fra at være en folkekirke til at være et lukket trossamfund for sig selv. Den stemme tør jeg godt give kirken.

KAREN KLINT (S),
KIRKE- OG PSYKIATRIORDFØRER

SÅDAN SKRIVER DU TIL AVISEN

Kronikker: højst 750 ord inklusive mellemrum.
Kommentarer: højst 350 ord inklusive mellemrum.
Læserbreve: højst 300 ord inklusive mellemrum.

Alle indlæg forsynes med navn, adresse og stilling. Medlems breve portofrit. Indlæg, der sendes til Kristeligt Dagblad, må ikke sendes til andre aviser. Kronik og debatredaktionen forbeholder sig ret til at redigere og forkorte i indlæg. Efter at et indlæg har været bragt i Kristeligt Dagblad, er det alene avisen, der har retten til at publicere det på sociale medier og andre steder på internettet. Alt stof, der bringes i avisen, arkiveres i elektroniske arkiver, herunder information og publiceres på avisens egen hjemmeside kristeligt.dagblad.dk
Kommentarer og læserbreve til: debat@k.dk. Kronikker til: kronik@k.dk eller send til: Kristeligt Dagblad, Vimmelskafet 47, 1161 København K.

Omskæring og rettighed. Forældres behov prioriteres højere end børnenes

AF JOHN AASTED HALSE

BØRN ER tilsyneladende omgivet af megen beskyldning og megen "børnevenlighed". De har ret til beskyttelse og i det hele taget et godt liv uden nød og overgreb.

For som man kunne læse her i avisen den 24. september, er omskæring af drenge-børn efter manges opfattelse helt i orden. En opfattelse primært begrundet i religiøs frihed. Dette nægtes, at end de omskårne mænd har livsvarige problemer på grund af omskæringen – og på trods af, at der absolut intet medicinsk argument er for dette indgreb.

Man kunne således læse i

lederartiklen, at man er "religiønsfjendtlig og historieløs", dersom man er fortalere for et forbud mod omskæring af drenge. En række menighedsrådsmedlemmer og en præst trækker det "kort", at dersom man er imod omskæring, ja, da svigter man jøderne her 70 år efter rensningen af danske jøder under Anden Verdenskrig.

JAN FROST MENER, at muslimer og jøder skal have ret til at udleve deres tro. Endelig forfægter biskop Steen Skovsgaard i avisen det synspunkt, at hvis man forbyrder indgrebet, ja, da ville man blot fortsætte ritualen, men under for børnene mindre betryggende forhold. Et synspunkt, der rejser spørgsmålet, siden hvornår er man holdt op med at lovtvise, selvom man kan forudsæ, at en liv af og vil blive brudt?

Der er af fagfolk fremført et række argumenter imod omskæring, men lige meget hjælper det tilsyneladende

Det skråsikre hysteri til forsvar for omskæring fortsætter ufortøret.

på en række mere eller mindre religiøse fundamentaler.

Det skråsikre hysteri til forsvar for omskæring fortsætter ufortøret. Men spørgsmålet er, om vi nærmer os det punkt, hvor selve perspektivet tages af syne. Det er det punkt, hvor vi mister opfattelsen af, hvad børnenes egentlig er her for, og hvilke rettigheder de bør have – ikke mindst af beskyttende karakter.

Man kunne jo sige, at det vel er godt nok, for "småbørn kan ikke selv tyre sig og vil sikkert gerne føres ind i de familiemæssige og religiøse traditioner". Selvfølgelig,

men der er som oftest ret stor forskel på, hvad børn og voksne opfatter som vigtigt og meningsfuldt, og i hvert fald ønsker de at være fri for store smerter. Og hvor det ellers er ved at være vel indarbejdet i vor kultur at bevare og tage et børneperspektiv – ikke mindst når i avisen – så går man, når talen er om omskæring af drenge, et stort skridt baglæns og overser børneperspektivet.

FN'S BØRNEKONVENTION siger i artikel 3, at i alle foranstaltninger vedrørende børn skal barnets tarv komme i første række. Konventionen kalder det "barnets bedste interesse".

Et drenges bedste interesse at blive omskåret? Næsten alle 54 artikler i Børnekonventionen handler i virkeligheden om, hvad der er indholdt i barnets tarv. Det drejer sig for eksempel om at blive beskyttet mod vold og overgreb, hvilket omskæring jo netop er. Og så st-

ger Børnekonventionen, at barnet skal inddrages og om muligt høres (artikel 12).

I afgørelsen af, om en dreng skal omskæres eller ej, kan drengen indlysende ikke selv svare ja eller nej. Han kan ikke selv forfatte sine interesser og synspunkter, men er helt afhængig af forældrenes og andre voksnes beskyttelse. Og hvis forældrene af den ene eller anden grund ikke kan eller vil forvalte dem beskyttelse, må samfundet alene ud fra et tilsynsmyndighedsregulere adfærd på en lovgivning.

Spørgsmålet er, om børn i virkeligheden er retsløse, fordi de almindeligvis – stadig – betragtes som forældrenes retsmæssige ejendomme, og fordi det voksne organiserende samfunds behov, her bestemte religiøse opfattelser, altid prioriteres forud for børnene.

John Aasted Halse er autoriseret psykolog, forfatter og tidligere formand for Børns Vilkår og medlem af Børnerådet

ordet

"Da Jesus så deres tro, siger han til den lamme: 'Søn, dine synder tilgives dig.' Men der sad også nogle af de skriftkloge, og de tænkte i deres hjerte: 'Hvad er det dog, han siger? Han spotter Gud. Hvem kan tilgive synder andre end én, nemlig Gud?'"

Mark. 2, 5-7

Vi forstår de skriftkloges tankegang, hvis vi tænker på en fodboldkamp, hvor en spiller har begået et groft frispark og bliver vist ud af dommeren. Sker der nu det, at den udviste træner løber ind på banen og siger: "Du behøver ikke gå, du er godt må spille videre" – hvad så?

Ja, så ville det være helt ved siden af og ikke have noget at betyde, for træneren blandede sig i noget, der ikke var hans område, men dommerens lene.

For de skriftkloge var det lige så uhyrligt, at Jesus sagde "dine synder tilgives dig" til den lamme, som på en bære blev bragt foran ham. Jesus gik så helt tydeligt ind på Guds område, for kun Gud kan tilgive synder.

Synd er ulighed med Gud. Al ur ulighed, al ondskab og selvoptaget-hed er ulighed med Gud, og derfor er det Gud, der kan tilgive os.

Når Jesus også tilgav synder, må vi spørge, hvem er han? Er han forstyrret i hovedet? Eller spotter han Gud, som de skriftkloge sagde?

Det mest troværdige svar er, at Jesus er Guds søn. Der ved udtrykker vi, at han har myndighed til at tilgive synder, som ellers kun Gud kan gøre det.

Det er ikke noget af det, vi beder om tilgivelse for, der er for groft til, at han vil tilgive os.

Der er noget, vi kalder utiliggeligt, det er det, der ødelægger virkelig meget for en eller flere. Det liv, vi odlagde, kan ikke leveres om, aldrig i evighed, derfor anser vi det værste af det, vi gjorde, for utiliggeligt.

Men Jesus tilgiver netop det, vi kalder utiliggeligt. Han går ind på Guds område og tilgiver. Og han tilgiver og så det utiliggelige. Det tilgivelige behøver vi jo heller ikke tilgive for.

Esbe Paludan

teologisk tanke

Regin Prenter (1907-1990), dansk teolog:

"Hvor kristen forkyndelse lyder, vendes der ryg til alle dualiteter og verdensomfæret, og jorden, dens blomster og dyr, dens arbejde og elskov, lovsynges og ophøjes. Men der er også i forkyndelsen af skabelsen på fornemmet ja til genløsningen, en længsel, et suk, som Paulus siger, efter genløsning."

kort sagt

Tak for kors-initiativ!

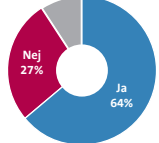
BENNY BLUMENSAAT
katolsk præst, Kirkegade 58, Esbjerg
De meget omtalte 16.000 kroner, foreningen Retten til Liv har opsat på en kommune, er absolut ikke et kostog mod kvinden, som Christian Borrissholt Steen med flere postulerer den 26. september.

Tak til Retten til Liv for initiativet! De 16.000 hender ommærksomheden på børnenes ret til livet, som den politiske korrekthed ikke vil anerkende. Stop vanviddet, afslut den fri abort. Den er vor tidvis svøb, og lad os kæmpe for rettiligheden til livet fra undfangelsens øjeblik indtil den naturlige død.

ugens debatspørgsmål på k.dk

Mener du, at man skal være personligt forfulgt syrer for at asyl i Danmark?

JA 64%
NEJ 27%
VED IKKE 9%

475 svarede i sidste uge. Svarene blev optalt fredag klokken 13.30. Afstemningen er ikke repræsentativ, men giver et billede af, hvordan brugerne af Kristeligt Dagblads netavis ser på aktuelle spørgsmål.

Denne uges spørgsmål: Bør spørgsmålet om EU's patentdomstol og den medfølgende suverænitetsafgivelse sendes til folkeafstemning i Danmark?

"År den sidste del af vejen og ændre kronen til euro med de forpligtelser, det fører med sig – det er vi ikke parate til nu, sådan som tingene har ændret sig."

LARS BARFOED, PARTIFORMAND FOR DET KONSERVATIVE FOLKEPARTI, TIL BERLINGSKE

Frihed og bundethed hænger sammen

etisk set

AF JØRGEN CARLSEN

VI KAN VIST HURTIGT blive enige om, at frihed er at foretrække frem for ufrihed. Men noget kunne tyde på, at friheden ikke kun er liv og glæde dage. Det er ikke kun ufriheden, der er problematisk. Det er friheden også.

Den mest elementære forståelse af frihed består selvfølgelig i at kunne gøre, hvad man vil. Er man i fængsel, er man ufr, for her kan man ikke gøre, hvad man vil. Men hvad så, når man er sluppet ud i friheden, som det så smukke hedder – er man så virkelig fri? Er frihed lig med den ubegrænsede livsfuldelse?

På en måde er det underligt, at man på den ene side

priser friheden i høje vendinger, samtidig med at man typisk trækker efter at knytte sig til friheden – på Facebook, Twitter og i den tredimensionale verden med surroundlyd. Måske består friheden slet ikke i faktisk at være fri – fri fra enhver binding? Måske består den langt snarere i at være sig selv gennemsigtig – herunder et besiddelse indsigten i, hvem og hvad man er bundet af?

Kan man overhovedet leve et givende menneskeliv uden at være bundet til noget og noget, man holder af, sætter pris på og tillægger betydning?

Allerede Aristoteles konstaterer, at mennesket er et samfunddyr. Og hans filosofiske efterkommer Immanuel Kant tilføjer tv og nøgtern: "Mennesker kan ganske vist have svært ved at holde hinanden ud, men de kan

Måske består friheden i at være sig selv gennemsigtig – herunder at besiddelse indsigten i hvem og hvad man er bundet af?

heller ikke holde sig fra hinanden."

Gamle 68'ere kan tydeligt genkalde sig Janis Joplin forslidte og hese stemme, da hun sang: "Freedom is just another word for nothing left to loose" (Frihed er bare et andet ord for ikke at have mere tilbage at tabe, red.)

Friheden er her en maredridtsstand, hvor man står ene, forladt og tomhændet

tilbage. Den totale ubundethed nærmer sig et eksistentielt lavpunkt af kuldsalighed og uholdbarhed.

Er det virkelig det, man stræber efter? Er livsidealet at gøre sig fri af alt og alle – at passe sig selv og holde sig for sig selv? Eller rummer friheden ikke også friheden til at give afkald på ubundetheden og vælge de andre? Altså friheden til at binde sig.

Kan man overhovedet leve et liv uden at have bindinger? Vel næppe. Der er ikke noget, der er så usensligt og værdifuldt, at det nødvendigvis må præge ens holdninger? Og opfatter disse holdninger ikke den eksistentielle vægsløshed, hvor man ubeværet "spiller fjerbold med tilværelsen" (som Kierkegaard siger)?

Er man i så fald ikke nødsaget til at træde i karakter og ikke bare lade stå til? Holdninger imprægnerer tilværelsen med betydnings-

fuldhed. De udgør et slags etisk-eksistentiellet genstand i tilværelsen. Der er noget at holde om, holde af, holde fast ved og holde sig til.

Man må sände, at man er bundet af nogen og noget uden for en selv, som man ikke kan udskifte lige så mekanisk og lidenskabsløst, som man skifter skoene hver dag.

Uden holdninger er man som en drage, der hængsler flasker ned mod jorden, fordi linen er bristet. Uden jordforbindelse ingen himmelflugt. Det er frihedens paradoks i en nøddskal.

Etisk set bliver skrevet på skift af tidligere formand for Det Etiske Råd Erling Tiemann, højskoleforstander og medlem af Det Etiske Råd Jørgen Carlsen, lektor og formand for Det Etiske Råd Jacob Birker, tidligere medlem af Det Etiske Råd Klaus Birkskov og tidligere folketingsmedlem Tove Videbæk